

ת"פ 33800/10/17 - מדינת ישראל נגד לאה אלאיב

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 33800-10-17 מדינת ישראל נ' אלאיב
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד זיו דניאלי

המאשימה

נגד

לאה אלאיב ע"י ב"כ עוה"ד בני גריקו

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד זיו דניאלי

הנאשמת בעצמה

ב"כ הנאשמת - בני גריקו

הכרעת דין

בהסכמת הצדדים בוטל האישום בעבירה של התעללות בבעלי חיים.

בהתאם למצוות סעיף 182 אני מודיעה כי הנאשמת זוכתה מחמת הספק מהעבירות של אי סיפוק צרכיהם של בעלי החיים, החזקת בעלי חיים במתקן מלוכלך, החזקת בעלי חיים מבלי לספק להם מים ומזון והחזקת בעלי חיים מבלי לספק טיפול רפואי.

הנאשמת הורשעה בעבירות של אי ניהול רישום של סימני מחלה, של בדיקות וטיפולים רפואיים, אי שמירת הרישום משך שנתיים ואי העברת הרישום לוטרנר העירוני, והכל כמפורט להלן.

רקע

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של התעללות בבעלי חיים, החזקת כלבים מבלי לספק להם את צרכי מחייתם, מבלי לדאוג לבריאותם ומבלי למנוע התעללות בהם, בניגוד לסעיפים 2(א), 2א(א) ו-17 לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים) תשנ"ד 1994 (להלן - "**חוק צער בעלי חיים**"). כן, יוחסו לנאשמת עבירות של החזקת בעל חיים במתחם מלוכלך בהפרשות והחזקת בעלי חיים מבלי לספק להם מזון בכמות, בתדירות ובהרכב תזונתי המתאים לצרכיהם והחזקתם ללא מעקב וטיפול רפואי מתאים, בניגוד לתקנות 16, 3(ג), 12(1), (4), (5), (6) ו-39(א) לתקנות צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים) (החזקה שלא לצרכים חקלאיים), תשס"ט 2009 (להלן - "**תקנות צער בעלי חיים**").

עמוד 1

על פי עובדות כתב האישום, בין החודשים 12/15-4/16, הנאשמת הפעילה בביתה במושב שלוה בית מחסה לכלבים (להלן - "המיתקן"), החזיקה שם 60 כלבים, מבלי לספק להם מזון ומי שתיה בכמות, בתדירות ובהרכב התזונתי המתאימים לצרכיהם ולהרגלי האכילה שלהם, מבלי שכל בעלי החיים ראו וטרינר לפחות אחת לחודש ומבלי ששמרה רישומים של הבדיקות והטיפול הרפואיים כנדרש בדיון. הנאשמת ולא דאגה לנקות את הפרשותיהם של בעלי החיים באופן שגרם להצטברות של הפרשות, נזלים ולכלוך בכל חלקי המיתקן. במעשים האמורים, החזיקה הנאשמת את בעלי החיים בתנאים אשר גרמו להתעללות והתאכזרות בבעלי החיים שלא כדין, מבלי שסיפקה להם את צרכי מחייתם, מבלי שדאגה לבריאותם ולמניעת התעללות בהם ומבלי שדאגה לניקיון השוטף של המיתקן, לטיפול רפואי שוטף ולמזון ושתייה כנדרש.

2. על הנאשמת הוטל קנס מנהלי.

הנאשמת ביקשה לבטל את הקנס המנהלי אך בקשתה לביטול הקנס נדחתה.

לאור דחיית בקשתה, הגישה הנאשמת בקשה להישפט ועל כן הוגש נגדה כתב האישום בתיק זה.

3. במענה לכתב האישום שניתן ביום 4.1.18, כפרה הנאשמת במיוחס לה. באותו מועד מונה לה סניגור ציבורי.

דיון ההוכחות נקבע ליום 23.5.19, ובמועד זה הציגו הצדדים הסדר שכלל הודאה בכתב האישום, הכרעת דין ללא הרשעה, סיום ההליכים עם התחייבות וצו הגבלה לפי חוק צער בעלי חיים.

ביום 27.5.19, הגישה הנאשמת בקשה לחזור בה מהודאתה, המאשימה נתנה הסכמתה וביום 16.6.19 בית המשפט הורה על ביטול פסק הדין.

ביום 4.10.20 הגיש ב"כ הנאשמת לבית המשפט מענה מפורט לכתב האישום.

בין לבין, הדיון נדחה מספר פעמים, המותב אשר דן בתיק פרש לגמלאות והמשך הדיון התקיים בפני.

4. בתאריכים 10.4.22 ו- 7.6.22 נשמעו דיוני הוכחות בפני.

מטעם המאשימה העידו הגב' לאה בכר (ע"ת 1), מתנדבת בעמותות למען בעלי חיים, ד"ר נירית ציפורי ברקי (ע"ת 2) מי שהיתה אותה עת סגנית הממונה על פי חוק צער בעלי חיים במחלקת השירותים הווטרינרים במשרד החקלאות, ומר אביעד מונטיה (ע"ת 3) חוקר בחידת הפיצו"ח (פיקוח על הצומח והחי) במשרד החקלאות.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

5. בדיון ביום 19.7.22 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסכמה לפיה יבוטל האישום המיוחס לנאשמת התעללות.

בבעלי חיים וסוכם כי במהלך הפגרה הצדדים יגישו סיכומים בכתב.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה בסיכומיו ביקש להרשיע הנאשמת בעבירות המיוחסות לה.

לדבריו, ביתה של הנאשמת בו הוחזקו הכלבים, עונה להגדרת "מיתקן" כהגדרתו בתקנות צער בעלי חיים.

לטענתו, הוכח כי המיתקן בו הוחזקו הכלבים אינו עומד בדרישות התקנות בכל הנוגע לאפשרות ניקוז ההפרשות של בעלי החיים. לדבריו, הוכח כי הנאשמת לא מנקה בתדירות מספקת את המיתקן לצורך מניעת הצטברות הפרשות נוזלים ולכלוך, הוכח כי הנאשמת לא דאגה לכך שוטרינר יגיע אחת לחודש וכי לא שמרה את התיעוד הרפואי כנדרש. לדבריו, הנאשמת סיפקה טיפול רפואי בתנאים לא הולמים. לשיטתו, הוכח כי הנאשמת לא סיפקה לכלבים מזון ומי שתיה כנדרש. ב"כ המאשימה טען כי הצטברות התקנות שהופרו מגיעה כדי התעללות בכלבים.

ב"כ המאשימה ביקש שלא ליתן משקל למסמכים והסרטונים שהציגה הנאשמת, שכן המסמכים המלמדים על רכישת מזון לכלבים, אינם על שמה ואינם מהתקופה הרלוונטית לכתב האישום. גם הסרטונים בהם מצולמים כלבים אשר נטען כי החלימו לאור טיפולה המסור של הנאשמת, אין כל הוכחה שקשורים לתקופה נשוא כתב האישום.

ב"כ המאשימה ביקש לסמוך על עדויות עדי התביעה ועל המסמכים שהוגשו, ולהרשיע את הנאשמת בהתאם.

7. ב"כ הנאשמת ביקש לזכות את הנאשמת.

לטענתו, ביתה של הנאשמת אינו "מיתקן" כהגדרתו בתקנות, ולפיכך החובות שחלים על מחזיק מיתקן אינם חלים על הנאשמת. לדבריו, גם חוקר יחידת הפיצו"ח לא ראה בבית הנאשמת "מיתקן".

ב"כ הנאשמת ציין כי הנאשמת הקדישה את חייה להצלת כלבים ודאגה לרווחתם.

לדבריו, המאשימה לא הוכיחה כי לא סופק מזון ומי שתיה כנדרש ולא הוכיחה כי הנאשמת לא דאגה לניקיון המקום באופן שוטף. לדבריו, הנאשמת דאגה לטיפול רפואי כנדרש וגם אם הפרה אי אלו מהתקנות, עומדת לה הגנת "צידוק מיוחד".

דין והכרעה

ביתה של הנאשמת הוא "בית מחסה" ולכן - הוא "מיתקן".

8. הצדדים כאמור חלוקים בשאלה האם בית הנאשמת הוא "מיתקן" כהגדרתו בתקנות צער בעלי חיים.

הסוגיה מהו "בית מחסה" טרם נדונה וטרם הוכרעה בהליך משפטי.

9. תקנה 1 בתקנות צער בעלי חיים מגדירה מהו "מיתקן":

"מיתקן" - אתר פעילות, בית גידול, **בית מחסה**, גן חיות, חנות, מאורת רשות, פינת חי, פינת ליטוף, פנסיון.

תקנה 1 אף מגדירה מהו "**בית מחסה**":

"בית מחסה" - מקום שייעודו קליטת בעלי חיים עזובים ומתן מחסה להם;

10. עצם העובדה שהנאשמת החזיקה בביתה 60 כלבים, אינו הופך את ביתה ל"מיתקן".

המחוקק לא קבע חזקה כלשהי לפיה יראו את מי שמחזיק כמות מסוימת של כלבים כמי שמחזיק מיתקן.

יש להוכיח שיעודו של המקום הוא לקליטת בעלי חיים עזובים ומתן מחסה להם.

11. לאחר שבחנתי את כלל הראיות שהובאו בפני, הגעתי לכלל מסקנה כי ביתה של הנאשמת הוא "בית מחסה" כהגדרתו בתקנות.

את הדברים ניתן ללמוד בצורה הטובה ביותר מדברי הנאשמת עצמה:

"הבית שלי זה לא בית גידול, אלא **תחנה זמנית** שאני מביאה כלבים מתחנות הסגר, ... **מטפלת ומשקמת ומוסרת לבתים טובים**. הכלבים שמגיעים אליי **זו תחנה זמנית. הם נכנסים ויוצאים**. ככה זה כ- **20 שנה**" (עמ' 31 ש' 20-17).

12. ראו גם דברי הנאשמת בהודעה שנגבתה ממנה, שם אישרה שהיא מביאה לביתה כלבים מהסגרים וכאלו שמיועדים להשמדה, כלבים שמשוטטים בכבישים, פצועים או בריאים. היא מביאה לביתה, מטפלת בהם, מצילה אותם (ת/3 עמ' 1 ש' 9-5) ומחפשת להם בית בכל רחבי הארץ (ת/3 עמ' 2 ש' 17).

13. הנאשמת אישרה בחקירתה כי תלתה מודעות במספר מושבים באיזור מגוריה, שהיא מעוניינת לקבל כלבים

מחוסרי בית ופרסמה את מספר הטלפון שלה על גבי המודעה (ת/3 ש' 11). הגם שצילום של מודעה כאמור הוצג לנאשמת בעת חקירתה והיא אישרה את תוכנה, לא הוגש הצילום לבית המשפט, כך שאיני יודעת מה תוכנה של המודעה מעבר למפורט לעיל.

14. הנאשמת העידה כי מקבלת תשלום עבור הכלבים שמוסרת לאימוץ.

על פי הודעתה: "תנו לחיות לחיות אמרו לי לדרוש תשלום שאני אוכל להחזיק אותם" (ת/3 עמ' 2 ש' 19-20), לדבריה הסכומים נעים בין 100-550 ₪ ובמקרים חריגים אף יותר מכך (ת/3 עמ' 3 ש' 3-5). לדבריה, הכספים שהיא מקבלת מיועדים אך ורק לכיסוי הוצאות הכלבים, ולא למטרות רווח (ת/3 עמ' 6 ש' 5-11).

15. הנאשמת עוסקת בתחום שנים רבות וטיפול באלפי כלבים. לדבריה: "יש לנו בארץ המון אנשים טובים שמעוניינים לאמץ כלבים מעורבים, הצלתי אלפים במשך שנים" (ת/3 עמ' 6 ש' 18-19). היקף הפעילות הוא משמעותי. כך למשל הציגה הנאשמת 9 מסמכים (נ/5) המלמדים על 9 כלבים שמסרה לאימוץ בתוך 20 יום, בין התאריכים 1-20.12.2015. כך למשל בביקורת שנערכה בביתה באפריל 2016, נצפו כ- 20 כלבים שלא היו בביקורת הקודמת שנערכה בדצמבר 2015. נתון זה נלמד מדוח הביקורת (ת/1), הוצג לנאשמת בעת גביית עדותה ולא הוכחש על ידה (ת/3 עמ' 6 ש' 22 עד עמ' 7 ש' 3).

16. אין מחלוקת שהנאשמת עצמה מתגוררת בבית בו היא משכנת את הכלבים.

אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי די בכך שהבית משמש גם למגורי הנאשמת כדי לשלול את היותו "בית מחסה" כהגדרתו בתקנות. טענה זו מנוגדת לתכלית התקנות.

17. מטרת תקנות צער בעלי חיים מפורטת בתקנה 2 לתקנות:

"מטרת תקנות אלה לקדם את רווחת בעלי חיים בהיותם בעלי צרכים גופניים, בריאותיים, התנהגותיים, מנטליים וחברתיים; לסיפוק צרכים כאמור זקוקים בעלי חיים המוחזקים על ידי אדם לתנאים הולמים ולהעשרה סביבתית; הואיל וצורכיהם של בעלי חיים, כמו גם האפשרות לספקם, תלווי נסיבות, קובעות תקנות אלה תנאים מזעריים להחזקתם."

18. ניתן למצוא בתקנות דרישות ומגבלות שחלות על כל אדם שמחזיק כלב, זאת לצורך הבטחת רווחתם וצרכיהם של בעלי החיים. אך בנוסף, לצורך הגשמת תכלית התקנות, נקבעו בתקנות הוראות נוספות ביחס לאלו אשר מחזיקים בעלי חיים ב"מיתקן", שכן מטבע הדברים מקום בו מוחזקים עשרות ומאות בעלי חיים, נדרשת יותר הסדרה לצורך הבטחת קיום תכלית התקנות.

19. הצורך בקיום הכללים החלים על "מיתקן", אינו פוחד רק משום שאחד מעובדי המתקן או בעליו של המתקן

מתגוררים במקום.

כפי שלא יעלה על הדעת שגן חיות לא יוגדר "מיתקן" רק משום שאחד מעובדיו גר בתחום גן החיות, כך אין הצדקה לקבוע שביתה של הנאשמת, אשר משמש "בית מחסה" לעשרות כלבים, יופטר מהחובות החלים על "מיתקן" רק משום שגם הנאשמת מתגוררת באותו מיתקן.

20. לאור כל האמור אני קובעת שביתה של הנאשמת הוא "מיתקן" כהגדרתו בתקנות, זאת משום שיעודו הוא קליטת כלבים עזובים ומתן מחסה להם.

21. אני ערה לכך שלדברי ד"ר נירית ציפורי ברק, ע"ת 2, ביתה של הנאשמת הוכרז כמיתקן (עמ' 18 ש' 24) ולדבריה ההכרזה אף הועברה לפקחים (עמ' 18 ש' 26), בעוד ע"ת 3, מר אביעד מונטיה מיחידת הפיקוח, טען כי לא קיבלו כל הכרזה כאמור, והוא עצמו לא התייחס אל ביתה של הנאשמת כאל "מיתקן". לדבריו: "לאה לא העבירה שום הודעה שהיא מיתקן, היא אפילו לא ידעה שהיא מיתקן" (עמ' 27 ש' 6); "אנחנו הגענו אליה לא בתור "מיתקן" אלא כי קיבלנו תלונה על מישהי שמגדלת כלבים, המוני כלבים, בתנאים לא תקינים. בגלל זה באתי" (עמ' 27 ש' 15-16).

אני אף ערה לטענת הנאשמת כי: "וטרינר של המועצה של באר טוביה שאני שייכת אליהם אמר שאין דבר כזה לפתוח מקום, מבנה או כל מקום כגון לול, לפי החוק לא יכול לאשר לי לפתוח מקום כזה, אבל בבית אני כן יכולה להציל כלבים כי זה בית...." (עמ' 30 ש' 8-11); הנאשמת לא הציגה אישור של הוטרינר בעניין זה ואף לא זימנה אותו לעדות מטעמה.

כך או כן, גם אם לא ידעה הנאשמת שעל פי התקנות ביתה הוא "מיתקן", וגם אם הרשויות עצמן לא התייחסו אליה כאל "מיתקן", אין בכך כדי לשנות את העובדה כי ביתה משמש "בית מחסה" ועל כן הוא "מיתקן" כהגדרתו בתקנות.

לא הוכח כי הנאשמת לא סיפקה לכלבים מזון ושתייה כנדרש

22. תקנה 3(ג) עוסקת בחובת מחזיק בעל החיים לספק לו מזון ומי שתייה.

כך קובעת התקנה:

3(ג) מחזיק של בעל חיים יספק לו מזון ומי שתייה כמפורט להלן:

(1) מזון בכמות, בתדירות ובהרכב תזונתי מתאימים לצרכיו ולהרגלי האכילה של בעל החיים לפי סוגו, מינו, גילו ומצבו הבריאותי;

(2) מזון שאינו מקולקל, מורעל או עבש;

(3) מי שתייה זמינים ונקיים; היה בעל החיים מחוץ למקום החזקתו הקבוע - מי שתייה בכמות ובתדירות המתאימות לצרכיו; בפסקה זו, "מי שתייה" - מים שנתקיימו בהם הוראות תקנות

עמוד 6

בריאות העם (איכותם התברואית של מי שתיה), התשל"ד-1974.

23. כפי שציין ב"כ הנאשמת, לא הוצגו נתונים ביחס לכמות המזון שדרוש לכל כלב, הרכבו, הרגלי האכילה של הכלבים, לפי סוגם, מינם, גילם ומצבם. אף לא הובאו ראיות באשר למזון שסיפקה הנאשמת בפועל לכלבים כך שאין בדל ראיה להוכחת הטענה שהנאשמת לא סיפקה מזון מהסוג ובכמות הנדרשים כמפורט. אף לא הובאה בדל ראיה לכך כי סיפקה חלילה מזון מקולקל או עבש.

24. ע"ת 3 אישר שכלל לא חקר את הנאשמת ביחס לטענה שאינה מאכילה את הכלבים כנדרש (עמ' 29 ש' (3-6). ע"ת 3 ציין שהיה אוכל בשקים, אך הוא לו זוכר אם היה אוכל בכלי האוכל (עמ' 33 ש' 27-28).

25. גם ע"ת 1, הגב' לאה בכר שהגיעה בתחילת חודש אפריל 2016 לביתה של הנאשמת (מספר ימים לפני המועד שבו בוצעה הביקורת), לא זכרה אם היו במקום קעריות מים או אוכל (עמ' 13 ש' 14).

26. אין אף עד תביעה בתיק שטען שהנאשמת לא דאגה להאכלת הכלבים.

27. הנאשמת העידה כי היא משאירה לכלבים אוכל כל הזמן (עמ' 36 ש' 2).

הנאשמת העידה שהיו המון שקי אוכל בבית, ובמחסן, גם שקים, גם קופסאות. היא הראתה את האוכל לפקחים אך הם לא רצו לצלם. לדבריה האוכל הוא של "רויאל קנין" ולדבריה "זה האוכל הכי יקר וטוב" (עמ' 30 ש' 20-22, עמ' 36 ש' 7-10).

28. הנאשמת הגישה אסופה של חשבוניות המלמדות על רכישת מזון בעלי חיים, חלקם על שמה, חלקם שלא על שמה (נ/4-3). מסכימה אני עם ב"כ המאשימה שאין רלוונטיות למסמכים אלו, שכן כולם מתארכים המאוחרים לכתב האישום. בשל כך אף לא מצאתי לדון בשאלת משקלן של חשבוניות שלא נושאות את שמה של הנאשמת או חתימתה.

29. לגבי אספקת מי שתיה: ערה אני לכך שע"ת 3 העיד שכמות כלי המים לא היתה סבירה ביחס לכמות הכלבים (עמ' 22 ש' 27), עם זאת העד לא ציין כמה כלי מים היו במקום, כך שלא ניתן לבחון את התרשמותו בעניין הסבירות.

לא זו אף זו. ע"ת 3 הגיש 7 תמונות שצילם (ת/2). בתמונות מצולמים כלובים שונים. לא ניתן להבחין בתכולת כל הכלובים המצולמים, אך בכל אלו שכן ניתן להבחין בתכולתם ניתן לראות שבכל כלוב וכלוב יש דלי או מעין כד שעל פניו נראים כמיועדים למים. (לא ניתן להבחין אם היו מים בכלים הללו).

הנאשמת העידה שיש מים מפוזרים בכל הבית (עמ' 36 ש' 1-13). לדבריה יש כלי מים וכלי אוכל חופשי בכל החצר (עמ' 30 ש' 22).

גם ע"ת 2 ד"ר נירית ציפורי ברק, העידה שהיו מזון ושתייה:

"היה מזון ושתייה שהיו מפוזרים. ..." (עמ' 18 ש' 7-9)

30. לאור כל המפורט לעיל, לא הוכח, בוודאי שלא מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמת לא סיפקה לכלבים שבביתה מזון ומי שתייה כנדרש.

על כן, אני מזכה את הנאשמת מעבירה על תקנה 3(ג) לתקנות צער בעלי חיים.

תנאי המחיה, הכלובים, ההפרשות

31. תקנה 16 לתקנות צער בעלי חיים מתייחס לתנאי המחיה של הכלבים.

כך קובעת התקנה:

16. בלי לגרוע מן האמור בתקנות 3 ו-4, לא יחזיק אדם חתול או כלב במתחם אלא בתנאים אלה:

(1) רצפת המתחם בנויה באופן המאפשר ניקוז מי השטיפה וההפרשות שבכלוב לתעלת ניקוז המובילה למערכת ביוב מתאימה; הוראה זו לא תחול אם מחזיק בעל החיים משתמש באמצעים לאיסוף ההפרשות ומנקה את המתחם בתדירות מספיקה למניעת הצטברות הפרשות, נזלים ולכלוך;

(2) אחראי על מיתקן ידאג לניקיון המיתקן בתדירות מתאימה ולפחות פעם ביום למניעת הצטברות הפרשות, נזלים ולכלוך;

...

32. ע"ת 3 הל"ן על כך שהנאשמת החזיקה את הכלבים בכלובי עופות שאינם מתאימים לכלבים. כאמור, ע"ת 3 תיעד את הכלובים בתמונות שהוגשו (ת/2).

אין מחלוקת שהכלובים הללו אינם מתאימים לשמש ככלובים עבור כלבים.

עם זאת, בתמונות ניתן להבחין כי כל כלובי העופות פתוחים, ואין אף כלב שכלוא בכלוב כאמור.

הנאשמת העידה שכלובי העופות שבתמונה נשארים פתוחים. יש בכל כלוב שטיח והכלבים הקטנים, לפי בחירתם,

נכנסים לישון בכלובים הללו (עמ' 31 ש' 4-1).

עדוּתה של הנאשמת בעניין זה לא נסתרה וזכתה לאמוני המלא.

לפיכך, העובדה שבביתה נמצאו כלובי עופות מרופדים בשטיח, על מנת לאפשר לכלבים, על פי רצונם החופשי, להיכנס לכלובים ולישון בהם, אין בה כדי ללמד על החזקת הכלבים בתנאים שאינם הולמים.

33. ע"ת 3 העיד בבית המשפט כי במהלך הביקורת, ע"ת 2 מצאה המון קרציות על גוף הכלבים (עמ' 22 ש' 22), העד אישר כי בדוח האירוע שרשם (נ/1) לא התייחס לקרציות, אך לדבריו, הוא זוכר את התמונה הזו בעיניים שלו, שע"ת 2 מוציאה לכלבים קרציות מהאף והאוזניים (עמ' 26, ש' 18-10).

בעדותה של ע"ת 2 וכן בדוח שערכה (ת/1) אין אזכור לקרציות.

ע"ת 3 מסר עדות בבית המשפט ביום 7.6.22, למעלה מ-6 שנים אחרי מועד הביקורת.

בנסיבות אלו, ובהעדר כל תיעוד בזמן אמת ביחס להוצאת הקרציות, כמו גם התייחסות של ע"ת 2 להוצאת הקרציות, פעולה אשר לכאורה בוצעה על ידה, נותר מקום מסוים לספק בעניין זה. לא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, שע"ת 3 לא נפל לכלל טעות ביחס לעניין זה.

לא זו אף זו, גם אם נמצאו קרציות, אין אינדיקציה לגבי כמות הקרציות שהוצאו וכמות הכלבים שנמצאו עליהן קרציות, כך שאין די ראיות כדי שניתן יהיה לקבוע מעבר לכל ספק סביר שהימצאות הקרציות היא בהיקף המלמד על הזנחה.

הנאשמת בהודעתה נשאלה אם היא מספקת לכלבים טיפול נגד פרעושים וקרציות והשיבה שהיא "מרססת חומר באדמה שמונע מפרעושים להתרבות, על הכלבים שמה ספריי ביד ומורחת על השערות שלהם" (ת/3 עמ' 5 ש' 20-22). הנאשמת לא העידה בבית המשפט דבר וחצי דבר בנוגע לקרציות, ואף לא נחקרה על כך בחקירתה הנגדית.

34. נטען כי ביתה של הנאשמת היה מטונף וכי צוּאה ושתן היו מפוזרים בכל רחבי הבית.

35. ע"ת 3 העיד שכאשר הגיעו לביתה של הנאשמת היתה המון צוּאה (עמ' 22 ש' 22).

לדבריו, היתה במקום גם צוּאה יבשה "וזה מראה שזה היה ככה מספר ימים" (עמ' 23 ש' 17).

הגם שע"ת 3 צילם מספר תמונות במהלך הביקורת בביתה של הנאשמת, אין ולו תמונה אחת המתעדת את הצוּאה

שנצפתה במקום, את השתן המרוח, או כלבים המרוחים בצואה.

ע"ת 3 העיד שהנאשמת התעכבה בעת פתיחת הבית וניסתה לנקות ולשטוף את הבית. דברים אלה לא נרשמו על ידו בדוח (נ/1) שכתב בסמוך לארוע (עמ' 25 ש' 29 עד עמ' 26 ש' 5). דברים אלו אף לא נלמדים מעדותה של ע"ת 2 שאף היא היתה נוכחת בביקורת באותה עת.

36. ד"ר נירית ציפורי ברק (ע"ת 2), העידה שהם הגיעו אל בית הנאשמת לבצע ביקורת בעקבות תלונות שהתקבלו (התלונות לא הוצגו לעיוני).

ע"ת 2 העידה על שתי ביקורות שנערכו בבית הנאשמת. את הביקורות תיעדה במסמך ת/1.

אני ערה לכך שיש טעויות במועדים, שכן מסמך ת/1 נושא תאריך 12.2.15 בעוד הביקורת נערכה ביום 11.4.16, כפי שעולה מדוח האירוע שרשם ע"ת 3 ואשר הוגש לעיוני (נ/1). אני אף ערה לכך שב"כ הנאשמת איפשר לעדה לתקן את הטעות בנוגע למועדים והיא תיקנה הטעות בטעות אחרת, בכך שטענה שהביקורת הראשונה היתה כפי הנראה בדצמבר 2014 (עמ' 20 ש' 29).

בסופו של יום, גם אם נותר ספק לגבי מועד הביקורת הראשונה, אין ספק כי הביקורת השניה שנערכה ביחד עם ע"ת 3, התקיימה ביום 11.4.16 כעולה מיתר המסמכים שהוגשו.

ע"ת 2 התייחסה למצב הבית במועד הביקורת הראשונה. לדבריה: "המצב לא היה טוב מבחינת תנאי החזקה של בעלי החיים, אני מתכוונת כמות גדולה של כלבים באזור מחיה קטן, כלבים הוחזקו בכלובים, חלק מהכלבים משוחררים, שתן וצואה בכל המתחם, לכלבים לא היו שבבים שניתן לזהות אותם" (עמ' 15 ש' 26).

ע"ת 2 התייחסה גם למצב הבית במועד הביקורת השנייה. לדבריה, היו כלבים "שנראו טוב, רצו והשתוללו בחצר, והיו כלבים שהיו צריכים לקבל טיפול רפואי שלא יכולנו לדעת אם קיבלו או לא קיבלו מכיוון שלא היה תיעוד" (עמ' 18 ש' 3-5).

העדה תיארה בדוח שערכה (ת/1) כי "הכלבים כולם מוחזקים במצב של לכלוך, צואה ושתן נראו על הרצפה ועל הקרקע בחוץ". כאמור בעדותה בבית המשפט ציינה כי לא כולם הוחזקו במצב של לכלוך.

כשנשאלה: "אם הכלב היה מרוח בצואה או בשתן אי אפשר להגיד שנראה טוב, מסכימה איתי?" השיבה: "לכן הכלבים בבית נראו הרבה יותר גרוע, הרבה יותר מלוכלכים, במיוחד אלה שבכלובים, לעומת כלבים שהיו בחצר שהיו בחוץ במקום מאוורר יותר" (עמ' 19 ש' 32-33).

על אף שע"ת 2 ערכה 2 ביקורות בבית הנאשמת, היא לא צילמה תמונות לצורך תיעוד המראות. לא תועדו הצואה

והשתן שלדבריה נראו על הרצפה.

העדה נשאלה אם צילמה את הדברים, והשיבה שסביר להניח שכן (עמ' 20 ש' 11), אך תמונות כאמור לא הוגשו וכפי הנראה לא נמצאות בתיק החקירה.

במסמכים שערכה ע"ת 2, לא ציינה העדה אם עסקין בהפרשות מהיממה האחרונה או בצרכים שנאספו במקום מעל יממה.

על אף שבביקורת הראשונה שערכה ע"ת 2 נכחו איתה במהלך הביקורת עוד 3 רופאים וטרינרים, כפי שעולה מת/1, איש מהם לא התייצב לעדות ולא הוגשו דוחות מטעמם.

על אף שבביקורת השניה נכחו גם רונן איכר וד"ר צביה מילדנברג, הם לא התייצבו לעדות ולא הוגשו דוחות מטעמם.

37. עדה נוספת שתיארה את מצב התחזוקה בבית הנאשמת היא הגב' לאה בכר (ע"ת 1). הגב' בכר באפריל 2016 השתחררה משירות צבאי והחלה להתנדב במספר עמותות למען זכויות בעלי חיים. לדבריה, אחת הפעילות בעמותה פנתה אליה ואמרה לה שבביתה של הנאשמת מוחזקת כלבת פינצ'ר פצועה שצריך להוציא משם. הגב' בכר הגיעה לבית הנאשמת עם פעילה נוספת.

לדבריה היו במקום "כמויות של צואה, ריח נוראי של שתן" (עמ' 13, ש' 11). לדבריה **צילמה** את המקום והעבירה את התמונות לחוקר (עמ' 14 ש' 9-15).

ע"ת 3 מאשר שהגב' לאה בכר העבירה לו סרטונים שצילמה, ושהסרטונים צריכים להיות בחומר החקירה, אך הם אינם (עמ' 25 ש' 20-24).

ערה אני לטענת ב"כ הנאשמת שאין זה ראוי שע"ת 3, שהינו עד ראיה בתיק זה, גבה את הודעתה של ע"ת 1 שאף היא עדת ראיה (עמ' 23 ש' 22-33). יש לציין כי העדה הנ"ל (ע"ת 1) מסרה הודעה על ביקור שנערך במועד אחר, ולא על האירוע בו נכח ע"ת 3.

לא מצאתי כי בנסיבות שפני היה בהתנהלות האמורה כדי להטיל ספק בעדות שנמסרה על ידי ע"ת 3 או להשליך על מהימנותה של העדות, כך גם לא היה בכך כדי להשפיע על המשקל שמצאתי לתת לעדותה של ע"ת 1.

הפעילה הנוספת שהגיעה עם הגב' בכר לביתה של הנאשמת באותו היום לא העידה בפניי.

38. לדברי הנאשמת, הפקחים הגיעו בבוקר, "רק התעוררתי, לא הספקתי, זה קקי של לילה, בבוקר אני מנקה" (ת/3 ש' 29) לדבריה היא מנקה 3 פעמים ביום (ת/3 ש' 31).

לדבריה, בעת הגעת הפקחים היא היתה בעיצומו של ניקיון הבית והחצר, יש הרבה תאים והניקוי דורש זמן, לדבריה: "אם הם ראו קקי אחד **בכלוב**, זה יכול להיות מצב טבעי. מתי זה מוזנח, כשיש ערמות של קקי בכלוב או שמרוח בכל הגוף. זו הזנחה. ואין את המצב הזה" (עמ' 36 ש' 14-23). לטענתה, לא היתה צואה בביתה **על הרצפה**.

39. הנאשמת העידה שיש פינה מאחורי הבית ששם הכלבים עושים את צרכיהם, **והיא מנקה מספר פעמים ביום**. לדבריה הגורים עושים את הצרכים לפחות 10 פעמים ביום, והיא מנקה. בלילה היא לא מנקה, אלא כשהיא קמה בבוקר. הנאשמת שמה לכלבים עיתונים בתוך הכלובים על מנת שהצרכים שלהם יספגו בתוך העיתונים (עמ' 30 ש' 22-32, עמ' 36 ש' 15-23).

40. סיכומי של דבר, לאור עדויות עדי התביעה, שוכנעתי מעבר לכל ספק כי בעת הגעתם לבית הנאשמת **היה במקום ריח של צואה ושתן, והיו צואה ושתן ברחבי המתחם**.

בהעדר תיעוד צילומי של הצואה והשתן, הגם שלא היתה כל מניעה לתעד את הדברים, לא ניתן להתרשם אם עסקין בצואה ושתן שהצטברו במשך מספר ימים, או שעסקין בהפרשות שהצטברו במהלך הלילה, כפי שהעידה הנאשמת, שכן לדבריה היא מנקה את המתחם מדי יום, מספר פעמים ביום, ובעת הגעת הפקחים היא בדיוק התעוררה ולא הספיקה להשלים את הניקיון של הבוקר.

הגם שע"ת 3 העיד שהיתה במקום צואה יבשה בת מספר ימים, אין מדובר בעד מומחה לעניין גיל הצואה, אלא בהתרשמות שלו בלבד, לא הוגשו לעיוני תמונות המתעדות לא את הצואה היבשה ולא את מצב התחזוקה של הבית, ועל כן לא מצאתי כי די בהתרשמותו זו, מבלי שהדברים תועדו כנדרש, באופן המאפשר לבחון את הדברים, כדי לקבוע מעבר לכל ספק כי מדובר **בהצטברות** של הפרשות המלמדת על העדר ניקיון בתדירות מתאימה.

מהראיות שהובאו, ומעדותה של הנאשמת, עדות שזכתה לאמוני, **לא ניתן לשלול את טענתה כי הצואה והשתן שבהם הבחינו עדי התביעה, הם הפרשות של הלילה האחרון שהנאשמת טרם הספיקה לנקות**.

נוכח האמור, ועל אף ששוכנעתי כי בעת הגעת הפקחים היה המקום מלוכלך בשתן וצואה, לא שוכנעתי מעבר לכל ספק שהיתה במקום **הצטברות** של הפרשות נזולים ולכלוך, ולא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר שהנאשמת לא מנקה את המקום **בתדירות המתאימה ולפחות פעם ביום** כפי שנדרש על פי תקנות צער בעלי חיים.

לאור האמור, ובשל הספק שנתר לגבי הצטברות ההפרשות והתאמת תדירות הניקיונות, הגם שאין ספק שהמיתקן לא היה נקי בעת הביקורת והיו במקום הפרשות, אני מזכה את הנאשמת מהעבירה על תקנה 16 לתקנות צער בעלי חיים.

העדר תיעוד של טיפולים רפואיים

41. תקנה 12 קובעת את האופן בו יש להקפיד על מעקב וטרינרי ולתעד את הטיפול הרפואי.

כך קובעת התקנה:

12 אחראי על מיתקן -

- (1) ינקוט את כל האמצעים הדרושים לבדיקת כל בעלי החיים שבמיתקן בידי רופא וטרינר פעם בחודש לפחות;
- (2) ...
- (3) יביא לבדיקת רופא וטרינר, בתוך זמן סביר, כל בעל חיים, למעט דגים, הנמצא במיתקן והמגלה סימני מחלה או פציעה;
- (4) ינהל רישום של כל גילוי סימני מחלה ומצוקה אצל בעל חיים והבדיקות והטיפולים הרפואיים שניתנו לבעלי החיים שבמיתקן, לרבות בדיקות שגרתיות ותוצאותיהן; רישום כאמור יכלול: תאריך, סוג הטיפול או הבדיקה, פרטי בעל החיים שטופל, הוראות המשך טיפול שניתנו וכן שמו, חתימתו ומספר רישונו של הרופא הווטרינר שבצע את הבדיקה או הורה על הטיפול;
- (5) ישמור רישום כאמור בפסקה (4) למשך שנתיים מיום עריכתו;
- (6) יעביר לרופא הווטרינר העירוני, לא יאוחר מהיום העשירי בכל חודש, דוח לפי טופס 2 שבתוספת הראשונה, על בדיקות בעלי חיים במיתקן.

42. אין מחלוקת שהנאשמת לא ניהלה רישום של הטיפולים הרפואיים שניתנו לכלבים במיתקן, ולא שמרה את התיעוד במשך שנתיים (ת/3 עמ' 2 ש' 33) ובכך עברה על הוראות תקנות 12(4) ו- 12(5) לתקנות צער בעלי חיים.

43. הנאשמת לא הוזהרה בעת גביית הודעתה (ת/3) בחשד לעבירה של העדר בדיקת וטרינר אחת לחודש במיתקן. במהלך גביית הודעתה, הנאשמת אף לא נשאלה אם הקפידה על הגעת וטרינר אל המיתקן אחת לחודש, אלא נשאלה רק לגבי תיעוד הבדיקות (ת/3 עמ' 2 ש' 33). גם בעת שנחקרה בבית המשפט לא נשאלה על כך בצורה מפורשת, אלא נשאלה אם תיעדה את הבדיקות הווטרינריות שבוצעו פעם בחודש לכל בעלי החיים, ושל כל המחלות שהתגלו, ועל כך השיבה כי - "כלב חולה הולך ישר לוטרינר. הטיפולים נעשים רק בבתי החולים ואצל הווטרינרים". (עמ' 40 ש' 18).

אין מחלוקת שמעת לעת היה מגיע וטרינר לביתה של הנאשמת ומעניק טיפול לבעלי החיים במקום. (הדברים נלמדים גם מעדותה של ע"ת 1 אשר מציינת כי בעת הגעתה למקום למיטב הבנתה היה שם וטרינר שערך פרוצדורה רפואית (עמ' 12 ש' 27)).

המאשימה לא הביאה כל ראיה ביחס לתדירות מועדי הביקור של הווטרינר בבית הנאשמת.

נכון הוא, שהראיות בעניין זה אמורות להיות בחזקתה של הנאשמת, שכן הנאשמת אמורה לתעד את הדברים. אלא שכיוון שהנאשמת לא נחקרה באזהרה ביחס לעניין זה, לא נשאלה במסגרת חקירתה ולו שאלה אחת ביחס לתדירות ביקורי הוטרינר בביתה, ואף בחקירתה הנגדית לא נשאלה על התדירות, אלא על העדר תיעוד של הבדיקות, לא ניתן להלין על הנאשמת שלא הציגה נתונים בעניין זה, ובהעדר כל ראיה כאמור, לא ניתן לקבוע כי תדירות ביקורי הוטרינר במיתקן לא עמדה בדרישות הקבועות בתקנה 12(1) לתקנות צער בעלי חיים.

לאור האמור, אני מזכה את הנאשמת מעבירה על תקנה 12(1) לתקנות צער בעלי חיים, וזאת מחמת הספק.

44. אציין כי לא הובאה כל ראיה ביחס לכך שהנאשמת לא העבירה לוטרינר העירוני בכל חודש, עד העשירי לחודש, את התיעוד בנוגע לבדיקות בעלי החיים במיתקן, כפי שנדרש בתקנה 12(6) לתקנות צער בעלי חיים.

הנאשמת לא נחקרה על כך, לא בעת גביית הודעתה (ת/3) ואף לא במהלך עדותה בבית המשפט.

עם זאת, בשים לב שהנאשמת הודתה שאינה מנהלת רישום אודות הטיפולים הרפואיים, אין ולא יכולה להיות מחלוקת שבהעדר רישום, היא גם לא העבירה את הרישום אל הוטרינר העירוני. לפיכך הרשעתה בעבירה זו, נובעת במישרין מהרשעתה בעבירה של אי רישום הטיפולים הרפואיים.

איכות הטיפול הרפואי שניתן לבעלי החיים בביתה של הנאשמת

45. ע"ת 1 העידה כי התרשמה שחתולה עברה פרוצדורה רפואית על שולחן בביתה של הנאשמת, ובסופו של יום מצאה שם את מותה (עמ' 12 ש' 22-31). היא אף ציינה כי הבחינה בכלב שלטענת הנאשמת עבר סירוס. לדבריה "ישב שם כלב בפינה שמסביבו שלולית של דם, כמויות זבובים על איבר המין שלו" (עמ' 13 ש' 2). לטענתה באותן שנים ראתה 200-300 כלבים שעברו סירוס וכך לא נראה כלב שעבר סירוס (עמ' 13 ש' 4).

46. הנאשמת טענה שהכלבים עוברים סירוס או עיקור אצלה בחצר על השולחן (ת/3 עמ' 3 ש' 16-17). הנאשמת ציינה שמי שמבצע את הפעולות הללו הוא וטרינר בשם בועז ארד שנשלח מטעם עמותת "חבר לוי", ציינה שהוא מגיע עם הצידוד שלו ומבצע את הטיפול הרפואי הדרוש (עמ' 37 ש' 22-26).

ב"כ המאשימה שאל את הנאשמת בחקירתה הנגדית אם זה נראה לה ראוי לבצע ניתוח או פעולה כירורגית בחצר ביתה. והנאשמת השיבה: "הוטרינר מגיע ממקום למקום שיש כלבים ולא רק אצלי ועושה את הניתוחים והעיקורים במקום שהוא החליט, לא אני קבעתי את זה" (עמ' 37 ש' 30-31).

הנאשמת מסרה את פרטיו של הוטרינר עוד בעת שנגבתה הודעתה (ת/3), אך לא נגבתה ממנו עדות.

47. לדברי הנאשמת, במועד מאוחר יותר התחילה להזמין אליה וטרינר שמגיע עם קרוואן שהוא מרפאה נידת עם

כל הציוד (עמ' 38 ש' 4-1).

48. הוטח בנאשמת שאספה כלבה שנפצעה בתאונת דרכים ולא דאגה לה לטיפול כנדרש, ושהנאשמת אף הלכה לישון בטרם הכלבה טופלה (עמ' 38 ש' 9 עד עמ' 39 ש' 8). הנאשמת הסבירה שאספה הכלבה, מיד פנתה לכל וטרינר שמכירה ומשלא מצאה מי שיכול לתת שירות פנתה למישהי שעובדת בעמותת "תנו לחיות לחיות" כדי שתסייע לה למצוא וטרינר, וזו אכן סייעה ושלחה וטרינר שהגיע אל בית הנאשמת בשעת לילה מאוחרת, כשבין לבין הנאשמת טיפלה בכלבה, הבחינה שפציעתה אינה קשה, ואף חבשה אותה.

בנסיבות אלו לא ניתן לקבוע כי הנאשמת לא דאגה להביא את הכלבה הפצועה לבדיקת רופא וטרינר תוך זמן סביר, כפי שנקבע בתקנה 12(3) לתקנות צער בעלי חיים, מה גם שבכתב האישום לא יוחסה לה עבירה על תקנה 12(3) לתקנות צער בעלי חיים.

צידוק מיוחד

49. ב"כ הנאשמת טען כי קמה לנאשמת הגנת "צידוק מיוחד".

תקנה 37 לתקנות צער בעלי חיים קובעת:

37. "לא יראו אדם כאחראי להפרת תקנות אלה, אם הדבר היה נחוץ באופן מיידי להגנתו או לרווחתו של בעל חיים, והפגיעה הצפויה ברווחתו של בעל חיים כתוצאה מההפרה היתה קטנה מזו שהיתה צפויה מאי ההפרה".

מעיון במאגרי הפסיקה לא מצאתי התייחסות בפסיקת בתי המשפט לתקנה האמורה.

50. יכול והגנת "הצידוק המיוחד" היתה עומדת לזכותה של הנאשמת אילו עמדה על הפרק שאלת התנהלותה בכל הנוגע לטיפול בכלבת הפינצ'ר שנפגעה בתאונת הדרכים.

בנסיבות שכאלו יכול והיתה מתעוררת השאלה האם עדיף היה לרווחתה של כלבת הפינצ'ר שהיתה נותרת עזובה בזירת תאונת הדרכים, או שעדיף היה לה שהיא נאספה על ידי הנאשמת וטופלה על ידה, הגם שהטיפול הוטרינרי התמהמה מספר שעות כמפורט לעיל משום שהנאשמת לא הצליחה לאתר וטרינר שיוכל להגיע לאלתר.

בנסיבות כאלו נדמה שניתן להתרשם שהפגיעה הצפויה ברווחתה של כלבת הפינצ'ר כתוצאה מהעיכוב בטיפול הרפואי שסופק לה באמצעות הנאשמת, קטנה מהפגיעה שהיתה צפויה לרווחתה של הכלבה אלמלא נאספה על ידי הנאשמת והיתה נותרת עזובה בזירת התאונה.

במקרה שכזה, יכול והיה מקום לבחון את ההגנה הנטענת.

אך כאמור, הנאשמת לא הועמדה לדין על עבירה בניגוד לתקנה 12(3) לתקנות צער בעלי חיים והיא לא הואשמה בכך שלא סיפקה טיפול רפואי הולם לכלבת הפינצ'ר האמורה, על כן לא נדרשתי לדון בסוגיית הצידוק ביחס לעניין זה.

51. עם זאת, לטעמי, לא יכולה היתה לעמוד לנאשמת הגנת הצידוק אם **דרך קבע** (ולא עקב אירוע נקודתי חריג) היא היתה מחזיקה בביתה עשרות בעלי חיים בתנאים שאינם הולמים.

בנסיבות שכאלו לא ניתן יהיה לטעון שעדיף לכלבים לחיות בתנאים בלתי הולמים בביתה של הנאשמת מאשר להיות עזובים.

גם אם התנאים בביתה של הנאשמת טובים יותר מתנאי המחיה של כלבים עזובים, טענת הצידוק חלה ביחס להפרת תקנות שהיתה נחוצה **באופן מיידי**, לצורך הגנה ושמירה על רווחתם של בעלי החיים. אין מדובר בהגנה שניתנת ביחס להפרה קבועה בתנאי המחיה, גם אם מצבם של בעלי החיים תחת אותה ההפרה טוב יותר ממצבם בטרם נאספו על ידי הנאשמת.

לכן, ככל שהייתי מגיעה לכלל מסקנה שהנאשמת מחזיקה את הכלבים במתקן בתנאים שאינם עומדים בדרישות התקנות, הייתי קובעת שלא קמה לה הגנת הצידוק. זאת למעלה מן הצורך שכן לא הגעתי לכלל מסקנה שהכלבים מוחזקים בתנאים שאינם הולמים.

התעללות בבעלי חיים

52. הגם שכתב האישום מייחס לנאשמת התעללות בבעלי חיים, בפתח הדיון שהתקיים ביום 19.7.22 הודיעו הצדדים כי המאשימה תחזור בה בהסכמה מהעבירה של התעללות בבעלי חיים.

53. לאור ההסכמה האמורה, לא מצאתי להידרש לדיון ביחס לעבירה זו.

54. למעלה מן הצורך אציין כי ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה על פיה אי קיום תקנות צער בעלי חיים, ובפרט כשמדובר בהפרת מספר רב של תקנות, מקים את החשד לעבירה של התעללות בבעל חיים [רע"א 1684/96 עמותת תנו לחיות לחיות נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ (22.6.97); עפ"א (נצרת) 71010-12-20 מתן סחייק נ' מדינת ישראל משרד החקלאות ופיתוח הכפר (28.1.21)] אלא שבמקרה שבפני, הנאשמת זוכתה מהעבירה שיוחסה לה בכל הנוגע לאי הספקת מזון ומי שתיה, זוכתה ולו מחמת הספק מהעבירה של אי עמידה בסטנדרטים המינימליים של ניקיון של המיתקן. הנאשמת אמנם הורשעה בעבירה של אי עמידה בדרישות התייעוד הרפואי שניתן לבעלי החיים שבמתקן, אך היא לא הורשעה חלילה בעבירה של מניעת טיפול רפואי אשר

נדרש לבעלי החיים, או אי דאגה לבריאותם של בעלי החיים. הנאשמת לא הורשעה בריבוי הפרות של תקנות צער בעלי חיים. אין בהצטברות התקנות שהופרו בעניינה של הנאשמת כדי ללמד על התעללות בבעלי חיים.

55. אין ספק, וכך גם התרשם ב"כ המאשימה, הנאשמת אוהבת את הכלבים וכפי שציינה "הכלבים בשבילי הם כמו ילדים" (עמ' 29 ש 27).

הנאשמת פועלת מתוך תחושת שליחות, מקדישה את חייה לצורך הצלת כלבים, החלמתם ומציאת בית חם עבורם. לשם כך, פתחה הנאשמת את ביתה על מנת לשכן שם את הכלבים עד שיחלימו וימסרו לאימוץ.

הנאשמת מנסה להציל כמה שיותר כלבים, אך על אף רצונה הטוב, הנאשמת לא יכולה בבת אחת להציל את כל הכלבים אשר זקוקים לעזרתה. על אף מאמציה - יכולותיה, כמו יכולותיו של כל אדם, הן מוגבלות.

כפי שציין ע"ת 3: "קשה לבן אדם אחד לטפל ב- 60 כלבים, זה בלתי סביר" (עמ' 23 ש' 18).

כפי שציינה ע"ת 2 " אדם אחד קשה עד בלתי אפשרי שיוכל לדאוג לתנאים סניטריים ראויים ברגע שיש עשרות כלבים בבית ובחצר" (עמ' 18 ש' 7-9).

56. הנאשמת, על אף שכוונתה היא לפעול לטובתם ולרווחתם של בעלי החיים, הרי שמהעדויות עולה כי לפחות בעת הביקורות שנעשו, המתקן היה מלוכלך, צואה ושתן היו פזורים בו, ולפחות חלק מהכלבים נראו מלוכלכים.

הגם שלא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת חרגה מהסטנדרטים המינימליים שנקבעו בתקנות, טוב תעשה הנאשמת אם תסתייע באדם נוסף אשר יסייע בידה בתחזוקת המתקן, כדי להעלות את רמת התחזוקה וההיגיינה במתקן, את תדירות הניקיונות ואת רמת הטיפול בכלבים, או לחלופין, יכול וראוי שהנאשמת תפחית את כמות הכלבים בהם היא מטפלת בו זמנית, כל עוד אין מי שמסייע לה בטיפול השוטף.

הגם שהנאשמת לא הורשעה בעבירה של התעללות בבעלי חיים, והגם שזכותה מחמת הספק בכל הנוגע לתנאי המחיה שמספקת לכלבים במיתקן, מצופה שהנאשמת תעשה כל שלאל ידה לשפר את רווחתם ואת תנאי מחייתם של בעלי החיים במתקן, לרבות העלאת רמת הניקיון של המיתקן, ורמת הטיפול בבעלי החיים שבמיתקן.

57. סיכומי של דבר, בהסכמת הצדדים ובהתאם לסמכותי לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ, אני מורה על ביטול האישום בעבירה של התעללות בבעלי חיים, עבירה על סעיף 2(א) לחוק צער בעלי חיים.

58. אני מזכה את הנאשמת, ולו מחמת הספק, מהעבירה של אי סיפוק צרכיהם של בעלי החיים, עבירה לפי סעיף

1א2 לחוק צער בעלי חיים.

59. אני מזכה את הנאשמת, ולו מחמת הספק, מעבירות של החזקת בעלי חיים במתקן מלוכלך, החזקת בעלי חיים מבלי לספק להם מים ומזון והחזקת בעלי חיים מבלי לספק טיפול רפואי, עבירות לפי תקנות 16, 3(ג) ו-12(1) לתקנות בעלי חיים.

60. אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות של אי ניהול רישום של סימני מחלה, של בדיקות וטיפולים רפואיים, אי שמירת הרישום משך שנתיים ואי העברת הרישום לוטרינר העירוני, עבירות על תקנות 12(4), 12(5) ו- 12(6) לתקנות צער בעלי חיים.

ניתנה היום, י"ט אלול תשפ"ב, 15 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.